ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αἱ εἰκόνες ἀπὸ τὸ σύγγραμα τοῦ Ντέκερ]

Ἡ καμήλα

Ἀπὸ τὴ ράχη του ὁ καμπούρης θυμίζει τὴν καμήλα.

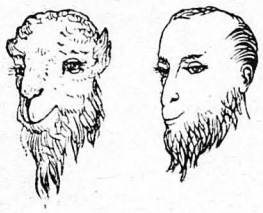

Ὁ λαὸς γενικὰ πιστεύει πὼς ὅλοι οἱ καμπούρηδες εἶνε κακοί. Αὐτὸ εἶνε ἴσως κάπως ὕπερβολικό. Συχνὰ ὅμως βρίσκει κανεὶς σ'αὐτοὺς ἐξαιρετικὴ ἑτοιμότητα πνεύματος συνδεδεμένη μὲ μιὰ τάση πρὸς σαρκασμό. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε σκεπτικοί. καὶ σκοτεινοί.

Ἂν ἡ ὄψις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τὸ γύρισμα τῆς μύτης των καὶ ἡ ἀνισότης τῶν χειλέων των θυμίζει τὴν καμήλα τότε ἐπιπροσθέτως εἶνε ἐργατικοί.

Ὡς μόνον σκοτὸ τῆς ζωῆς των ἔχουν τὴν ἐργασία.

***

Ὁ Λύκος

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ στόμα του εἶνε χαραγμένο σὰν τοῦ λύκου δὲν εἶνε ποτὲ τρυφερός. Ἂν ἀκόμη καὶ τὸ προφίλ του μοιάζει μὲ τοῦ λύκου τότε εἶνε πονηρός. Ἂν τὰ μάτια του εἶνε μικρὰ καὶ βαθουλὰ τότε εἶνε πολὺ φιλόνεικος.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μοιάζουν μὲ λύκους εἶνε μελαγχολικοί, ἐπιδιώκουν τὴ μοναξιὰ καὶ μόνον ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν παύουν νὰ εἶνε ἐπικίνδυνοι.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν προφὶλ λύκαινας εἶνε θαυμαστὲς μητέρες.

***

Τὸ Λιοντάρι

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περπατάει σὰν τὸ λιοντάρι, λέει ὁ Αριστοτέλης, φανερώνει τὴ δύναμη τοῦ σώματός του καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του.

Ἂν τὸ μέτωπό του εἶνε τετράγωνο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε συνετὸς καὶ καλόκαρδος.

Τ' ἄφθονα μαλλιὰ πρὸς τὸν τράχηλο, φανερώνουν εὐγενικὸ χαρακτῆρα καὶ σταθερότητα ποὺ μόνο τὰ γεγονότα μποροῦν νὰ τὴν μεταβάλουν σὲ σκληρότητα.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν προφὶλ λέοντος εἶνε προικισμένοι μ' αἰσθήματα, εἶνε δίκαιοι καὶ ἀτάραχοι.

***

Τὸ Κουνέλι

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὁμοιότητα μὲ τὰ κουνέλια διακρίνονται γιὰ τὴν λαιμαργία καὶ τὴ φιληδονία τους. Σπανίως εἶνε γενναῖοι καὶ θαρραλέοι.

Εἶνε γενικῶς πολὺ ἐπιμελεῖς, ἀγαποῦν τὸ σπῖτι, οἰκονόμοι κ' ἔχουν στενὲς καὶ μικροπρεπεῖς ἀντιλήψεις.

***

Ἡ γάτα

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάποιαν ἀναλογία χαρακτηριστικῶν μὲ τὶς γάτες εἶναι γενικῶς ἐγωϊσταὶ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς των, ὅπως καὶ στὴν ἀγάπη τους. Εἶναι ἐπίσης κόλακες, φιλόφρονες καὶ ὕπουλοι. Παραμονεύουν τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀντίπαλός των θὰ εὑρίσκεται σὲ μειονεκτικὴ θέσι ἢ σὲ ἀδυναμία ν' ἀμυνθῆ, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν. Κάτω ἀπὸ τὰ μελένια λόγια τους κρύβουν συχνὰ ἕνα ἐπιθετικὸ πνεῦμα καὶ στὴν κολακεία τους ὑπάρχει πάντοτε ἡ ὀπισθοβουλία.

Ἔχουν ἐντούτοις μεγάλα προτερήματα. Δὲν εἶναι διόλου κοῦφοι κ' ἔχουν ἀνεπτυγμένο τὸ οἰκογενειακὸ αἴσθημα.

σάλευε ἀκολουθῶντας τὸ ρυθμὸ τῆς μελωδίας.

Θριαμβευτική, χαρούμενη, ἔντονη ἡ μελωδία ἀνέβαινε πρὸς τὸν καθαρὸ οὐρανό. Μόνος,ὁ Πρέλλι εἶξερε τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἔξασκοῦσε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι στὴν καρδιὰ τῆς Λίντας. Ἡ ἐπίδρασις εἶταν τέτοια, ὥστε πάντοτε ἡ Λίντα, ὅπου καὶ νὰ βρισκότανε, ἔτρεχε ἀμέσως κ' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κυρίου της.

Ἡ Λίντα ἄκουσε τὴ μουσικὴ κι' ἀπάντησε στὴν ἐπίκλησί της. Ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὰ ὕψη της, κρατῶντας πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὸ μισόχυμνο μωρό. Ὁ Πρέλλι ἐγύριζε πιὸ γοργὰ τώρα τὸ χεροῦλι τοῦ ὀργανέττου του κ' ἡ μουσικὴ γινόταν ὁλοένα πιὸ δυνατή. Συγχρόνως, σιγὰ σιγὰ ἡ Λίντα κατέβαινε. Στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε μὰ ὅταν εἶδε τὸν ἀφέντη της, σ' ἕνα λεφτὸ βρέθηκε κάτω.

— Λίντα ! Λίντα μου ! φώναξε ὁ Σάντρο Πρέλλι.

— Παιδάκι μου ! θησαυρέ μου ! φώναξε ἡ κ. Μάρσον ὁρμῶντας νὰ πάρῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαϊμοῦς. Τὸ πῆρε καὶ τὸ γέμισε μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα.

Ἡ Λίντα ἔμενε ἀκίνητη κοιτῶντας γύρω της μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια ὡς ὅτου ὁ ἀφέντης της τὴ φώναξε πάλι μὲ τ' ὄνομά της. Τότε ἀφήνοντας νὰ τῆς ξεφύγει ἕνας τρυφερὸς ἀδύνατος λυγμός, πήδηξε στὴν ἀγκαλιά του γρυλίζοντας ἀπὸ χαρά... Herman Scheffauer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΣΕΝΤΟΥΚΟ

[Τοῦ Ρολλινὰ (*)]

Ὁ γνωστὸς Σμυρναῖος ποιητὴς κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μας παραχωρήσῃ γιὰ τὸ «Μπουκέτο» σειράν ἐκλεκτῶν του μεταφράσεων, τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον.

Κρατῶντας μέτρο ὁ σεντουκᾶς τὴν πόρτ' ἀργοδιαβαίνει,
καλημερίζει κι' ἐρωτᾶ : —«Ποῦν' ὁ νεκρός ;» Καὶ μπαίνει.
«Ἐλᾶτε, κι' ἤρθα γρήγορα τὰ μέτρα του νὰ πάρω...»
Καὶ μεσ' τὴν ὁλοσκότεινη κυττάζοντας καλύβα
βλέπει σὲ ξυλοκρέββατο,σὲ μιὰ ἀχυρένια στίβα,
κάτω ἀπὸ σάβανο λερὸ κάποιο νεκρό, σὰν χάρο !

Σ' τὴ μέση μεσοφαίνονταν τ' ἀνθρώπινο τὸ λέσι...
Ἀπ' τὸ πανὶ ξεπέταγε τὸ χέρι, ποῦχε πέσει,
καὶ γύρω ἀπ' τὸ προσκέφαλο, στὸ κίτρινο κεφάλι
ἡ μυῖγες ἔβουΐζανε μ' ἀμάχη ἡ μιὰ στὴν ἄλλη...

Πάνω ἀπὸ ξύλινο σκαμνί, μισόσβυστο κερὶ
τὸν πεθαμένον ἔλουζε μὲ λάμψη θλιβερὴ
κι' ἐφώτιζε νὰ δῇ κανεὶς μεσ' τὴν χλωμάδα ἐκείνη
τὴν φοβερώτερη σκηνὴ ποὺ λὲς μπορεῖ νὰ γίνῃ :
Σὲ μιὰ παράμερη γωνιά, χλωμή, κουρελιασμένη
μοιρολοοῦσε μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ἀπελπισμένη.
—Ὦ ! κλάψετε τὴν ἄμοιρη τὸν ἄνδρα της ποὺ χάνει !—
κι' ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιά, χωρὶς νὰ τὴν βυζάνῃ,
σὰν τὴν βεντούζα ἐδάγκωνε τὰ στήθια τὰ γυμνά της
κι' ἀντὶς γιὰ γάλα ἐρούφαγε τὸ αἷμ' ἀπ' τὴν καρδιά της,
μὲ μιὰ ἀσπροπράσινη θωριὰ καὶ δάκτυλα σφιγμένα,
ποὺ ὅσο σφιχτὰ τὴν σπάραζαν, ἐσπάραζε ὁλοένα ;....

Σὰν ἀπὸ στόμα ὀρθάνοιχτο ἡ ἀποφορὰ ἐσκορπιῶνταν,
κι' ἡ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ στὴν καλύβα ἐκλειῶνταν,
τὴν βρῶμα ὅπου ἐξεχύνονταν ἀπ' τὸ λυωμένο σῶμα
πολὺ πειὸ βρωμερότερη τὴν ἔκανεν ἀκόμα...
Μπροστὰ σὲ τέτοια κόλασι, ὁ ἐργάτης μὲ περίσσια
τρομάρα πίσω γύρισε, κατὰ τὴν πόρτα ἴσια,
Καὶ λέει : «Μάναι ἀπίστευτο τὸ τί θωρῶ, στ' ἀλήθεια !
Ὅμοια φοβέρα εἶναι ἄγνωρη κι' ἀπὸ τὰ παραμύθια
Πῶς ; τέτοιο λέσι πλάϊ σας φυλᾶτε μέρες τώρα
κι' ἀκόμα δὲν ἐπήρετε τὴν ἴδια κατηφόρα ;...
Διάβολε ! Θἄχῃς φαίνεται, κερά, καρδιὰ μεγάλη.
Τρία σεντούκια κάνω ἐγώ, μιὰ μέρα μὲ τὴν ἄλλη,
καὶ τὸ ξυλένιο φόρεμα, π'ὄχει καρφιὰ κουμβιά του,
ἐγὼ τὸ βάνω στὸ γονιὸ καθὼς καὶ στὰ παιδιά του,
στὸν πλούσιο καὶ στὸν ἄμοιρο,στὴς νηὲς καὶ στὴς παρθένες,
κι' εἶδα λαμπάδισις σὲ νεκροὺς χιλιάδες ἀναμμένες,
— γιατὶ ὅλοι ἀπ' τὴν τέχνη μου περνοῦνε, νηοὶ καὶ γέροι,
καὶ πάω καὶ μέσα στὸ κελὶ καὶ πάω καὶ σ' ἄλλα μέρη...
κι' ὅμως σ' αὐτά μου ποὺ πολεμῶ τὰ εἴκοσι τὰ χρόνια
δὲν εἶδα τέτοιο σκέλεθρο καὶ δὲν τὸ ἐλπίζω αἰώνια...
Ὄχι ! δὲν κάνω κάσα ἐγὼ γιὰ τέτοιο πεθαμένο.
Ἂς ἔρθῃ ἐδῶ ὅποιος τοῦ βαστᾶ· κι' ὥρα καλή !. Πηγαίνω·»

Κι' αὐτή, χωρὶς ἀπ' τὸ νεκρὸ τὸ μάτι νὰ σηκώσῃ
γονατιστὴ καὶ κίτρινη στὴ σκάσι της τὴν τόση,
μεσ' ἀπ' τὸ μαῦρο κλάμα της, στὸ πόνο της ἐπάνω
τοῦ κραίνει : «Γιὰ τὸν ἄνδρα μου καὶ μοναχὴ τὴ φτιάνω !»

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

[Τοῦ Ρολλινὰ]

Λαχταρῶ τ' ἀγνά σου χέρια καὶ τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά σου,
τὰ μικρά σου ποδαράκια μὲ τὰ νύχια τὰ γλυφτά,
τὰ χαρούμενά σου μάτια, σὰν δυὸ ἀστέρια ταιριαστά,
τὸ βελούδινό σου στόμα καὶ τὰ δόντια τὰ λευκά σου.

Λαχταρῶ καὶ τὴν καρδιά σου, ποὺ μὲ γλύκαις καὶ μὲ χάρες
τὰ ὄνειρά σου κελαϊδοῦνε, σὰν τὸ σπίνο στὸ κλαδί,
ποὺ φολιάζουνε ἡ ἐλπίδες κι' ἡ χαραίς σου κι' ἡ λαχτάραις,
καὶ τὸ πνεῦμα σου λατρεύω, ποὺ μιὰ μοῦσα τραγουδεῖ.

Σὰν μ' ἀγγίζεις, ἀπὸ πόθους τρέμει μέσα τὸ κορμί μου,
καὶ σὲ μιά σου, λὲς σὰν δίχτυ ψαροσπάραχτο, ματιὰ
πέρνεις δίχως νὰ τὸ θέλω μαγεμένη τὴν ψυχή μου.

Εἶμαι ἀνύπαρχτος μπροστά σου, μ' ἔχεις σκλάβο τῆς ζωῆς σου,
κι' ἕνα μόνο δὲν γνωρίζω κι' ἴσως δὲν τὸ μάθω ποτὰ
ἂν λαγγεύω μιὰ παρθένα ἢ ἀγγελούδι Παραδείσου.

(Μετάφρασις) **Μιχ. Ἀργυρόπουλος**

---

* Ὅταν ἐρωτοφάνηκαν πρὸ σαράντα καὶ πλέον ἐτῶν, αἱ «Νευρώσεις» τοῦ Roll nat, ἡ γαλλικὴ Κριτικὴ ἐξαφνιάστηκεν διὰ τὸν ἡδονιστικὸν ρεαλισμὸν τοῦ ποιητοῦ τὸν ἀνακατωμένον μὲ μίαν βαθειὰν μυστικοπάθειαν. Ἐζοῦσε τότε ἡ ἀλία Σάρα Μπερνάρ, μέσα εἰς τὸ σαλόνι τῆς ὁποίας ὁ ποιητὴς ἐσκόρπιζε τὰ πρωτόγραφά τα τραγούδια του. Ἡ Σάρα Μπερνάρ δὲν ἀρῆκεν ἀνεπηρέαστην τὴν Κριτικὴν καὶ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ κυκλοφορήσῃ εὐρύτατα τὸ ἔργον του.